

Ali Elmacı

20 Aralık'a kadar
Galeri x-ist, İstanbul

Genç sanatçının sisteme ironik bir çerçeveden bakan portrelerinde çekici ve itici, samimi ve tehditkar, doğal ve yapay, kutsal ve kitsch tüm çarpıcılığıyla bir arada.

Röportaj: **Zeynep Erekli**
Portre fotoğrafı: **Ekin Özbiçer Güney**

x-ist'teki üçüncü kişisel sergisi 'Onu Öldür Beni Güldür'de ise Elmacı, otorite sahiplerinin yeni nesli şekillendirme taktiklerini, eğitim politikaları üzerinden tartışıyor. Elmacı, gerçeküstü karakterleri ve detaylarla zenginleştirdiği sembolik anlatımı sayesinde, vad edilen geleceğin yanıltıcılığını, gerçek ile görünen arasındaki uçurumu vurguluyor.

'Onu Öldür, Beni Güldür' sergisindeki fantastik sahnelerde, bal yapan eşek arılarına, abaküse takılmış kurukafalara, bağırsak şeklindeki sarıklara ve gözünü izleyiciye dikmiş huzursuz çocuklara rastlıyoruz. Çekici olanla iticiyi, samimi olanla tehditkarı, doğalla yapayı, kutsalla kitsch'i bir arada seyrederken hangisine inanacağımızı şaşırıyoruz. Elmacı, her iktidarın kendi politikalarını kabul ettirmek adına ilk müdahale ettiği alanın eğitim sistemi olduğunu ifade ediyor...

'Onu Öldür Beni Güldür', çok güzel bir sergi ismi. Nereden esinlendin?

İşlerime isim koyarken oldukça ince eleyip sık dokuyorum. Verdiğim ismin işlerimdeki bütünlüğe hizmet etmesinin yanı sıra ironik ve akılda kalıcı olmasına özen gösteriyorum. Yani sergilerime isim koyarken esin kaynağım çalışmalarım oluyor. İsimlerin de en az işlerim kadar ironik ve akılda kalıcı olmaları önemli benim için.

'Onu Öldür Beni Güldür', yine içinde yaşadığımız toplumun ve çağın çarpık sistemlerini odağına alıyor...

Bu sergideki çalışmalarım iktidar-eğitim politikaları arasındaki

ilişkiyi ele alıyor. İktidar, bireyleri özgürleştirici bilimsel bir eğitimden geçirmek yerine, biat eden bir kitle oluşturmanın derdinde. Dolayısıyla eğitim gitgide iktidarın propaganda alanına dönüşüyor. Yeni eğitim politikalarıyla bir nesil adeta baştan yaratılıyor. Resimlerimde bu toplum inşasından nasibini almış, biat eden birey ile iktidarın hastalıklı ve tehlikeli ilişkisini inceledim.

Tuvallerindeki insanlar kim? Nerede yaşıyorlar, neler yapıyorlar, nasıl insanlar onlar?

Ben çirkinin ve kötünün resmini yapıyorum, yani otoritenin. Onların da nerde yaşadıkları zaten malum!

Adalet ve eğitim sisteminin, çevre politikalarının, belediyeçiliğin, vs. kısaca toplumu bir arada tutan yapıtaşlarının kusursuz işlediği ütopyik bir şehirde yaşasaydın, sence resimlerin ne üzerine olurdu?

Bu yapıtaşları ne kadar kusursuz çalışırsa çalışsın bir otorite var demektir. Onun olduğu yerde de varlığını sürdürmek için; kitleleri normalleştirecek, ayırıştırarak, dışlayacak, gözetleyecek olması da su götürmez bir gerçek. İnsanın olduğu yerde çirkinliğin olmamasına imkan yok.

Senin En Güzel Halini Ben Bilirim I

Senin En Güzel Halini Ben Bilirim II

Senin En Güzel Halini Ben Bilirim III

Bu eserler nerede üretildi, atölyen nerede?
Kadıköy Yeldeğirmeni'ndeki atölyemde üretildi.

Sence sanatçı, doğası itibariyle muhalif olmalı mıdır?

Kesinlikle öyle olmalıdır. Sanat otoritenin boyunduruğuna girmeyip, tam tersini çağrıştırdığı ölçüde başkaları üzerinde daha etkin olabilir. Tabii mesele kitleleri etkilemek değilse de sanatçının bir derdi varsa zaten kendini ifade etme yolları arar. Bu dert de içinde bir miktar muhalifliği barındırır.

Son zamanlarda işlerini hayranlıkla takip ettiğin, en sevdiğin sanatçılar hangileri?

Çalışmalarını severek takip ettiğim birçok sanatçı var. İlk aklıma gelenler; Ansen, Ellen Altfest, Burhan Kum, Burcu Perçin, John Currin, Yaşam Şaşmazer, Marc Quinn...

Kendini bundan on sene sonra nerede ve ne yaparken hayal ediyorsun?

Dünyanın çeşitli yerlerinde sergiler düzenlediğimi, kendimi farklı araçlarla farklı coğrafyalarda da ifade ettiğimi görüyorum.